

това трѣбва да показва силно-то дѣйствие на втѣпнително-то въображение връхъ младо-то поколение. Постоянство-то, твърдостъ-та, гражданство-то, тържество-то или теглила-та на исторически-ты дѣйци събуждатъ въ него съчувствие; а себелюбие-то, върлоостъ-та, слабостъ-та и други погрѣшки докарватъ съвсѣмъ опако-то чувство. А отъ сбора на състрадание и отвращение, както ся знае, излиза нѣравъ-тъ на чловѣка, негова-та наклонность и запѣтване. Освѣнь това, не трѣбва да забравяме, че история-та е едно само отъ образователны-ты орѣдия ако и най-важны, и че възь умственно-то и сърдечно развитие дѣйствувать други прѣдмѣти и много условия, по между които ся отхранва чловѣкъ.

Сега прѣминувамъ камъ онова, което трѣбва да бѣде сѣщина-та на историческо-то прѣподаване въ наши-ты срѣдни училища, сир. въ училища, които имать прѣдъ очи обще-то образование.

Прѣди 20 и повече години ученый свѣтъ веке е зель да познава и да говори, че рядъ-тъ, по който до тогава ся е прѣподавала история-та, отличявался съ извѣнмѣрнѣ сухость и непълнотѣ: прѣподаване-то токо-речи повече ся пълнило съ прѣглады на политическы работы въ тѣсьнѣ смьсьлъ (войны, работы на царю, воеводы, царственны мѣжю, придворны събытия и др. т.); освѣнь това всичко ся е излагало безъ никаквѣ органическѣ свръзкѣ и ся е явявало съ смьсьлъ не както трѣбвало. Начнѣлися противны дѣйствия срѣщо тѣж системѣ; зели да говорятъ за обработване-то, за познанство-то съ живота и съ